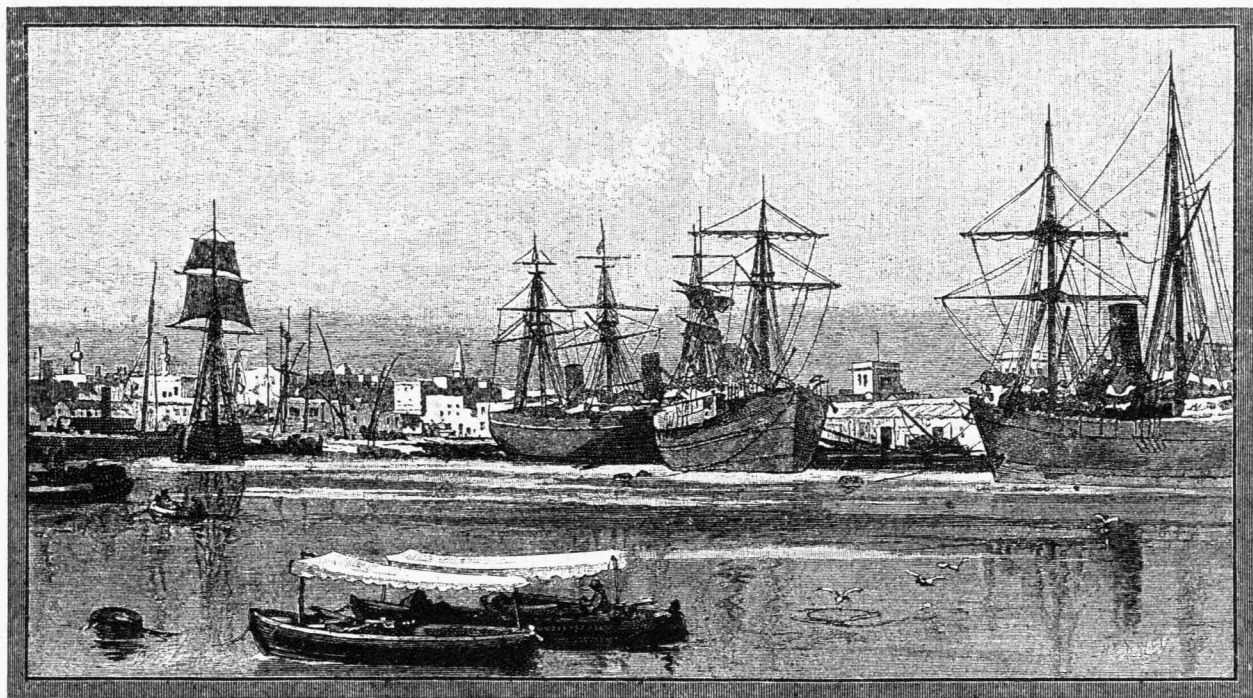

Ὁ λιμὴν τῆς Ἀλεξανδρείας

ματώδες, ἀποκτᾷ καὶ τὴν δύναμιν νὰ διαλύῃ τὴν ρητίνην, καὶ οὕτω λαμβάνει βαθμυδὸν τὴν γεῦσιν αὐτῆς. Εἶναι ἄξιον περιεργείας πόσον μικρὸν εἶναι τὸ ποσὸν τοῦτο τῆς ρητίνης, τὸ ὁποῖον εὐρίσκουμεν ἐν διαλύσει εἰς τὸν οἶνον: ἐν μιᾷ λίτρᾳ εὐρίσκονται 0,05 ἕως 0,1 τοῦ γραμμαρίου στερεᾶς ρητίνης, ἢτοι $\frac{1}{20}$ ἕως 1 ἐπὶ 10000, παραπλήσιον δὲ ποσὸν τερβινθελαίου. Εἰς τί λοιπὸν χρησιμεύει τότε τὸ ὑπέρογκον ποσὸν τῶν 5 τοῖς 100 τὸ προστιθέμενον, ἀφοῦ ἐξ αὐτοῦ διαλύεται τόσον μηδαμινὴ ποσότης, καὶ δὲν θὰ ἐβιδεν ἄραγε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα πολὺ μικρότερα ποσότης;

Τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι, ἂν ἐλαττώσῃ τις τὸ προσθετόμενον ποσὸν, ἐλαττοῦται καὶ ἡ περιεκτικότης τοῦ οἴνου εἰς ρητίνην, μολονότι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ πάλιν μεγάλη περίσσεια διαθεσίμου ρητίνης. Τὸ παράδοξον τοῦτο ἐξηγεῖται ἐκ τῆς πολὺ δυσκόλου διαλυτότητος τῆς ρητίνης. Ἡ ἀνωτέρω ἀναλογία τοῦ $\frac{1}{20}$ —1 ἐπὶ 10000 ἀντιστοιχεῖ εἰς οἶνον κορεσμένον ρητίνης, εἶναι δηλ. τὸ ἀνώτερον ὅριον τῆς διαλυτότητος αὐτῆς εἰς οἶνον συνήθους δυνάμεως. Ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ ἡ διάλυσις εἰς τὸν κορεσμόν, δὲν ἀρκεῖ μόνη ἡ παρουσία τοῦ διαλυτέου ποσοῦ, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἐκτεταμένη ἐπαρὴ μεταξὺ τοῦ ὑγροῦ καὶ τῆς ρητίνης, καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν αὐτὴ ἐλαττωθῇ, ὁ κορεσμὸς δὲν λαμβάνει χώραν.

Ἡ ρητίνη δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ οἴνῳ μόνον ἐν διαλύσει. Συμβαίνει πολλάκις ὁ οἶνος νὰ ἔχῃ ἐλαφρὸν θόλωμα, τὸ ὁποῖον νὰ χρεωστῇται εἰς ρητίνην εὐρίσκομένην εἰς κατάστασιν γαλακτώματος, ὅπως εὐρίσκεται τὸ βούτυρον ἐν τῷ γάλακτι, δηλ. εἰς πολὺ μικρὰ σφαιρίδια, τὰ ὁποῖα ἕνεκα τῆς λεπτότητός των ἀργοῦσι πολὺ νὰ ἀποχωρισθῶσιν. Ὅπως

δὲ εἰς τὸ γάλα τὰ σφαιρίδια τοῦ βουτύρου ἀποχωρίζομενα κατὰ σειρὰν μεγέθους ἀναβαίνουνσι καὶ σχηματίζουν τὴν κρέμην, οὕτω καὶ ἐδῶ ἀποχωρίζονται βαθμυδὸν τὰ μεγαλείτερα σφαιρίδια, καὶ τὸ γαλακτωμα γίνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον λεπτότερον, ὅταν δὲ φθάσῃ βαθμὸν τινα λεπτότητος—ὅτε καὶ εἶναι πλέον ἀντιληπτὸν—εἶναι πιθανὸν νὰ μὲν ἐπὶ πολὺν ἀκόμη καιρὸν ἐν αἰωρήσει, ἀναλόγως τῆς ἡρεμίας εἰς ἣν εὐρίσκεται ὁ οἶνος.

Τὸ ἐπόμενον ἄξιον ἐνδιαφέροντος ζήτημα παρουσιάζει ἀκόμη ὁ ρητινίτης. Εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον παραδεδεγμένη ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ρητινίτης δὲν πρέπει νὰ μεταγγρίζηται εἰς ἄλλο δοχεῖον, ὅτι ἅμα ἀφήσῃ τὴν πρώτην του κατοικίαν, καὶ τὴν ὑποστάθμην ἐφ' ἧς ἐγεννήθη καὶ ἐξῆσε τὰς πρώτας του ἡμέρας, καταλαχρβάνεται ὑπὸ νοσταλγίας, καὶ ἀσθενεῖ. Προσθέτουσι μάλιστα ἐπεξηγηματικῶς, ὅτι ἡ ὑποστάθμη τρέφει τὸν οἶνον.

Ὅπως εἰς ὅλα τὰ ἐμπειρικὰ παραγγέλματα, ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ βᾶθος τῆς ἰδέας ταύτης ἐν μέρος ὀρθόν καὶ ἐν μέρος ἐσφαλμένον, ἡ ὀρθὴ ἀντίληψις ἐνός φαινομένου καὶ ἡ κακὴ αὐτοῦ διερμηνεύσις. Μολονότι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἀκόμη μελετημένον, φαίνεται νὰ ἔχῃ ὡς ἐξῆς.

Ἡ μετὰγγις, ὅπως γίνεται, πράγματι βλάπτει τὸν ρητινίτην. Ἐν πρώτοις οὗτος ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀέρα χάνει τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον ἔχει μείνει ἐν αὐτῷ διακελυμένον ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ζυμώσεως. Τὸ ἀέριον τοῦτο ἔχει μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν γεῦσιν τοῦ οἴνου, τὸν ὁποῖον κάμνει νοστιμώτερον, εἰς αὐτὸ δὲ χρεωστεῖται ἡ προτίμησις, τὴν ὁποῖαν δεικνύουσιν οἱ γνώσται διὰ τὸ κρασί, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὸ βαρεῖον, ἀπέναντι ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔμεινε χρόνον τινὰ ἐξω. Ἐπὶ τῆς παρα-